

1. Το ποσοστό του ΣΥΡΙΖΑ-Τσίπρα στις εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου 2015 (35,5% και 7,5 παραπάνω από την ΝΔ) χωρίς αμφιβολία, πολιτικά τουλάχιστον, είναι σημαντική επιτυχία. Η πτώση κατά 0,87% στο ποσοστό του ή η μείωση ψήφων του κατά 325.141 και 4 βουλευτικές έδρες σε σχέση με τις εκλογές στις 25 Γενάρη 2015, είναι μικρές απώλειες σε σχέση με την καταστροφική πολιτική του και κυρίως με τον όλεθρο που θα προκαλέσει το 3ο Μνημόνιο στην οικονομία, στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών μαζών και της νεολαίας και στην παιδεία, υγεία και κοινωνική ασφάλιση. Αυτό το αποτέλεσμα οφείλεται σε τέσσερις βασικούς λόγους: α) Δεν έχουν αρχίσει ακόμη να φαίνονται, παρά μόνο μερικά ή και περιθωριακά, οι καταστροφικές συνέπειες από την εφαρμογή του 3ου Μνημονίου. β) Η απέχθεια των μαζών και ιδιαίτερα των εργατικών και λαϊκών απέναντι στις παλιές μνημονιακές δυνάμεις (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ κ.ά.). γ) Η έλλειψη μια αξιόπιστης εναλλακτικής λύσης στην νέα κατάσταση που έχει δημιουργηθεί μετά το ναυάγιο της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ. δ) Τέλος, όχι όμως και τελευταίο σε σημασία, τις εκλογές-εξπρές τις έκανε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ (με τις ευλογίες των ιμπεριαλιστών της ΕΕ) προτού ακριβώς δείξει τη βαρβαρότητά του το 3ο Μνημόνιο, πριν ξεκαθαρίσει η σύγκυση από το μέγεθος του συμβιβασμού και της προδοσίας του ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρα, προτού εξασθενήσει η μνήμη των μαζών για την νίκη τις εκλογές της 25ης Γενάρη κ.λπ.

Ωστόσο, αυτή η εκλογική επιτυχία του Τσίπρα, δεν τον καθιστά ισχυρό μέσα στην ελληνική κοινωνία όπως λένε οι διάφοροι αυλοκόλακες και παπαγάλοι των ΜΜΕξαπάτησης. Πολύ περισσότερο απέχουμε από μια «επιστροφή στα παλιά» ή μια πολιτική σταθεροποίηση, που είναι ο πόθος των αστικών δυνάμεων, της πολιτικοοικονομικής ελίτ της ΕΕ και των ιμπεριαλιστών. Πιθανόν η ισχυροποίηση να ισχύει απέναντι στους παλιούς μνημονιακούς, αλλά σύντομα και πολύ γρηγορότερα από αυτούς θα έχει την ίδια και χειρότερη τύχη, ακριβώς επειδή θα διαχειριστεί τον χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό και θα εφαρμόσει μια πολιτική χειρότερη και από αυτούς. Το τέλος του ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρα είναι προδιαγραμμένο και αυτό τίποτα δεν μπορεί να το αλλάξει. Πολύ δύσκολα ο ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρας θα εξαντλήσει ολόκληρη την 4ετία. Σύντομα θα καταρρεύσει, χωρίς αυτό κατ' ανάγκη να οδηγήσει σε νέες εκλογές, οπότε μάλλον θα πάμε σε σχηματισμό μιας «εθνικής» μνημονιακής συγκυβέρνησης, κατ' απαίτηση/επιβολή και της πολιτικοοικονομικής ελίτ της ΕΕ/Ευρωζώνης, εκτός και αν το εργατικό κίνημα τους ξεφορτωθεί όλους.

2. Οι παλιές μνημονιακές δυνάμεις (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ κ.λπ.), παρά την προδοσία του ΟΧΙ της 5ης Ιουλίου, την τεράστια βοήθεια που δέχτηκαν από την μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρα σε μνημονιακό κόμμα και φυσικά από του ιμπεριαλιστές της ΕΕ/Ευρωζώνης, ουσιαστικά δεν κατόρθωσαν να ανακάμψουν και μάλλον έχουν απώλειες. Η ΝΔ παίρνει περίπου το ίδιο ποσοστό με το Γενάρη (28,09% αλλά αρκετά λιγότερους ψήφους), ενώ το ΠΑΣΟΚ, με την νέα του ονομασία, έχει μάλλον απώλειες, συγκεντρώνει μόλις 6,28%, αν και συγκέντρωσε τους ψήφους του ΚΙΔΗΣΟ του ΓΑΠ και τα υπολείμματα της ΔΗΜΑΡ. Έτσι, παρά την ευνοϊκή συγκυρία λόγω μετάλλαξης ΣΥΡΙΖΑ, η κρίση των παραδοσιακών αστικών κόμματος συνεχίζεται.

3. Το Ποτάμι, η αλαζονεία του, ο ακραίος νεοφιλελεύθερος μνημονιακός χαρακτήρας του είναι ο μεγάλος ηττημένος των εκλογών (4,09% έναντι 6,06% το Γενάρη). Είναι ζήτημα αν θα επιζήσει και ρόλος του περιορίζεται σε αυτόν της «τσόντας» σε μια ενδεχόμενη μνημονιακή συγκυβέρνηση.

4. Η εκλογική επιβίωση των ANEL (3,69% έναντι 4,75% το Γενάρη) μάλλον πρέπει να αποδοθεί στην φορά των πραγμάτων από τις προηγούμενες εκλογές και ενδεχομένως στην προσκόλλησή τους στον ΣΥΡΙΖΑ, παρά σε οποιοδήποτε άλλο γεγονός και πολύ περισσότερο στον ρόλο τους μέσα στην ελληνική κοινωνία.

5. Η Χρυσή Αυγή έμεινε στα ίδια με τις εκλογές του Γενάρη (6,99% αντί 6,28% αλλά με ίδιο αριθμό ψήφων), παρά το γεγονός ότι προσπάθησε να εκμεταλλευτεί με το πιο ανάλγητο τρόπο των δράμα των μεταναστών και των προσφύγων. Ουσιαστικά συγκεντρώνει το ίδιο ποσοστό που έχουν οι ακροδεξιοί και φασίστες στη χώρα παραδοσιακά.

6. Το ποσοστό και η είσοδος της Ένωσης Κεντρώων/Λεβέντης (3,43%), δείχνει, μετά τις περιφερειακές και δημοτικές εκλογές (εκλογή Μαρινάκη, Μπέου, Ψινάκη κ.ά.), την ύπαρξη του χυδαίου μπερλουσκονισμού. Το φαινόμενο αυτό υπάρχει σ' ολόκληρη την Ευρώπη, στη χώρα μας έχει την μικρότερη έκταση ποσοτικά και ποιοτικά.

7. Τέλος, το φαινόμενο της αποχής, (περίπου 1 εκατομμύριο ψηφοφόροι λιγότεροι από τον περασμένο Γενάρη και περίπου 2-2,5 εκατομμύρια από το 2004) αρχίζει και παίρνει ανησυχητικές διαστάσεις, όσο και αν υπάρχουν αρκετές ή και δικαιολογημένες εξηγήσεις γι' αυτή την πολιτική συμπεριφορά. Ειδικά, όταν είναι σχεδόν βέβαιο ότι τα κομμάτια που απέχουν, προέρχονται από τα πιο πληθειακά τμήματα της ελληνικής κοινωνίας. Υπάρχει μια οργανωμένη και συνειδητή προσπάθεια από τις αστικές δυνάμεις και τα παπαγαλάκια τους στα ΜΜΕ να πεταχτεί έξω από την πολιτική ειδικά αυτό το κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας.

8. Το ΚΚΕ ουσιαστικά μένει στο ίδιο ποσοστό (5,55% έναντι 5,47% το Γενάρη), αλλά έχει σημαντικές απώλειες σε ψήφους πάνω από 35.000 χιλιάδες. Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι συνεχίζει να έχει σημαντικές απώλειες σε ποσοστά και σε ψήφους στις πιο σημαντικές εργατικές και λαϊκές περιοχές της χώρας. Φαίνεται ότι έχει χαραχτεί βαθιά στη μνήμη των εργαζομένων η συστημική του στάση στο δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου αλλά και η στάση του όλη την προηγούμενη περίοδο, ειδικά στην διετία 2010-2012 του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου.

9. Η ΛΑΕ απέτυχε να μπει στην Βουλή και συγκέντρωσε ένα σχετικά μικρό ποσοστό 2,86%. Σίγουρα, οι λόγοι είναι πολιτικοί και οι πιο σημαντικοί από αυτούς: η αρχική επαμφοτερίζουσα στάση της απέναντι στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, η πολιτική της ανεπάρκεια, η δειλή και μπερδεμένη προώθηση ορισμένων σημείων της πολιτικής του όπως η επιστροφή σε εθνικό νόμισμα, η αντιμετώπιση της ΕΕ/Ευρωζώνης και το επίσης θολό και λαϊκομετωπικό «δημοκρατικό, πατριωτικό, αντιμνημονιακό» της πρόταγμα. Πάντως, η σύνδεση που γίνεται από τους ευρωλάγνους και τους «Μένουμε Ευρώπη», ότι η αποτυχία του Λαφαζάνη σημαίνει ότι ο ελληνικός λαός δε θέλει να γυρίσει στη δραχμή κ.λπ., είναι πέρα για πέρα εκτός πραγματικότητας και συκοφαντική.

10. Τα μόνα ψηφοδέλτια που ενισχύονται σε ποσοστό και σε ψήφους είναι αυτά της άκρας και επαναστατικής αριστεράς (ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΕΕΚ, ΚΚΕ(μ-λ)/ΜΛ-ΚΚΕ, ΟΚΔΕ). Βέβαια αυτή η ενίσχυση είναι μικρή και μάλλον δεν ανταποκρίνεται ούτε στην ευνοϊκή συγκυρία, ούτε πολύ περισσότερο στο μεγάλο κοινωνικό βάρος της και τη σημαντική της συμβολή στους αγώνες.

11. Το αποτέλεσμα της οργάνωσής μας (περίπου 2.370 ψήφοι (0,04%) έναντι 1.854 (0,03%) τον Γενάρη) είναι μικρό, αλλά ταυτόχρονα και ενδεικτικό μιας ανόδου σχεδόν σε όλες τις εκλογικές περιφέρειες. Στις μεγάλες συμφορές που έρχονται για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία η Ο.Κ.Δ.Ε. θα σταθεί δίπλα τους και θα προσπαθήσει με όλες της τις δυνάμεις να συμβάλει στην ανάπτυξη των αγώνων και όλων των μορφών πάλης για να απαλλαγούμε από τα μνημόνια, τους παλιούς και νέους μνημονιακούς και το ζουρλομανδύα της ΕΕ και του Ευρώ. Θα προσπαθήσουμε να κάνουμε πράξη αυτό που τονίζαμε στην προεκλογική μας καμπάνια, ότι με το πρόγραμμα, την πολιτική και την τακτική μας είμαστε μια «χρήσιμη επιλογή» για τις εργατικές και λαϊκές μάζες. Ο αγώνας συνεχίζεται. Οι

τυχάρπαστοι δικτατορίσκοι παρά την κρίση τους παραμένουν, όπως παραμένει και η δικτατορία του χρέους, της ΕΕ/ευρωζώνης και του καπιταλιστικού συστήματος, η αιτία όλων των κακών. Μόνο μια μαζική επαναστατική δύναμη και μια κυβέρνηση των εργαζομένων μπορεί να βάλει οριστικό τέλος στους δικτατορίσκους και στη δικτατορία των αγορών και του κεφαλαίου.

21/9/2015